

efter viser jo ganske tydeligt, hvorledes det var. Enten har disse Mennesker — man kan altsaa vælge — været vidende om, at det var galt med Landmandsbanken, og saa har de udstedt et urigtigt Regnskab, eller ogsaa har de ikke anet noget som helst om, hvorledes det har staaet til med Landmandsbanken. Jeg ved ikke, hvad der skal foretrækkes, naar man har paataget sig at lede Danmarks økonomiske Liv ud fra indgaaende Kendskab til det. Jeg tror, som sagt, at disse Mennesker har været klar over de økonomiske Forhold og har vidst, hvorledes Landmandsbanken stod i det; derfor mener jeg, at de har skrevet under paa et urigtigt Regnskab. Det bliver vistnok ogsaa den Anskuelse, der bliver staaende. Deres Motiver til at gøre det skal jeg ikke diskutere. Jeg skal ikke være blandt dem, der raaber Hævn ned over deres Hoveder, men jeg tror, at en af de Kendsgerninger, der vedbliver at bestaa, naar denne Periodes Historie skal skrives, er den, at Regnskabet var urigtigt.

At det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds finder sig særlig foranlediget til at finde uskyldende Momenter for Landmandsbanken og dens Direktører, bør ikke forundre dem, som har haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med den overordentlig lyrisk farvede Skildring af Landmandsbankens økonomiske og personlige Forhold, som det ærede Medlem har haft Lejlighed til at give os netop i denne Sommer, hvor det ærede Medlem har skrevet Landmandsbankens Historie (*Schovelin*: Det var forrige Sommer). Det er naturligvis altid godt at kunne føje Efterskriften til, naar man har beskrevet et udmærket og glorrigt Levnedsløb, men Efterskriften maa naturligvis mange Gange, som ogsaa den Efterskrift, det ærede Medlem i Aften føjede til, forme sig som en Ligprædiken.

Green: Det havde ikke været min Hensigt at tage Ordet under denne Debat, fordi jeg synes, at jeg i saa høj Grad er Part i Sagen, og tillige fordi der ikke i de Udtalelser, der er fremkommet fra dem, der har haft med denne at gøre, i og for sig er fremkommet noget som helst, som kunde give Anledning til Bemærkninger fra min Side. Nu har imidlertid under denne Debat den højtærede Handelsminister fremsat nogle Udtalelser, som han indirekte i alt Fald provocerede en Bekræftelse paa fra min Side. Det er det, der foranlediger mig til at tage Ordet her, og jeg vil da gerne

sige det, at jeg har været noget under Indtryk af, at der i den foreliggende Situation overfor mig er vist en større Hensyntagen fra alle Sider, end jeg paa Forhaand har ventet. Jeg har været fuldstændig paa det rene med, at der i denne Sag, hvis det Forsøg, der ved den paa-gældende Lejlighed blev gjort, ikke lykkedes, vilde falde et Ansvar paa alle dem, der har deltaget i den meget omtalte Forhandling. Og det har jeg jo ogsaa.

Jeg vil nu gerne benytte denne Anledning til at sige, at det er ganske rigtigt, som den højtærede Handelsminister siger, at det, der er sket, har jeg ikke følt — og det er ikke foretaget — som en Tilsidesættelse. Jeg har tværtimod følt, at de Mænd, der havde Ansvaret i denne Sag, ikke handlede ud fra Motiver, der har nogen som helst Forbindelse med Tilsidesættelse.

Jeg vil gerne om mit eget Standpunkt sige dette, at jeg har ikke *under* disse Forhandlinger, men *forinden* disse indtaget mit Standpunkt i Sagen; jeg har saaledes haft den Fordel at kunne indtage mit Standpunkt i Sagen i Tide, medens de øvrige Deltagere ved Begivenhedernes Udvikling kom til at tage deres Standpunkt ganske overordentlig hurtigt. Og jeg vilde dernæst gerne sige, hvad mit Standpunkt i Sagen har været. Mit Standpunkt i Sagen har været dette, at jeg har foretaget denne Opgørelse, og den har jeg villet *staa fast paa*; det har ogsaa været fuldkommen loyalt erkendt af den højtærede Handelsminister, at jeg under alle Forhandlingerne har gjort dette. Jeg har derom sagt, at jeg kunde ikke rokke noget ved min Undersøgelse; den stod fast. Den var jo Genstand for en formelig Procedure, hvor de Ministre, der havde med Sagen at gøre, og Nationalbankdirektørerne, om jeg saa maa sige, afgjorde Sagen; og det er for Ministerens Vedkommende overensstemmende med Loven. Men jeg har samtidig sagt, at jeg vilde ikke gøre noget Skridt til at forhindre, hvad man ansaa for den rette Løsning af denne Sag. Det har jeg haft mange Motiver til at gøre — jeg skal ikke i denne sene Nattetime opremse dem, jeg kan nævne blot et enkelt, som jo er ret nærliggende. Det, der maatte blive Konsekvensen af den Rekonstruktion, som var en Forudsætning for de Tal, der kom frem gennem min Undersøgelse, maatte jo selvfølgelig være det fuldstændige Systemskifte, som nu skal finde Sted. Jeg mente, naar jeg havde foretaget en saadan Opgørelse, som natur-